

KRISTUS, KUOLEMAN HERRA

Pekka Ervastian esitelmä 11.10.1925

Olemme näissä luennoissa nähneet, mitenkä ihmisten kuolemanjälkeiset taivaat muodostuvat suuriksi kehitysvoimiksi elämän kuluessa, kuinka taivaissa toteutuvat ne salaiset, ehkei kaikille täysin tiedoiset ihanteet, joita uskonnot ovat ihmisissä herättäneet ja kasvattaneet, ja kuinka ne sentakia muodostuvat jonkinlaisiksi voimalähteiksi, inspiratiolähteiksi eläville ihmisille. Taivaat ovat kuin suuria, suojattuja lokaliteetteja (paikallisuuksia), vaikka se sana ei ole täysin vastaava; ne ovat kuin suuria voimapattereita, ajatusmuotoja, jotka leijailevat meidän ihmiskuntamme takana, sen salaisessa tajunnassa, jotka elävät siinä ja inspiroivat eläviä ihmisiä. Olemme juuri näistä taivaista saaneet kuvan uskontojen tärkeydestä ja suuresta merkityksestä, sillä eri uskonnoissa nämä taivaat ovat erilaisia. Huomasimme vielä kaksi uskontoa, joiden taivaat eivät ole samankaltaisia, kuin toisten, vaan joiden taivaat pyrkivät suurempaan universaalisuuteen, yleispätevyyteen, jotka eivät rajoitu erikoisen ajatusmuodon sisään, vaan jotka niin sanoaksemme pukeutuvat erikoisen, ihmishengen kehitykselle tärkeän psykologisen voiman muotoon, ja sentähden eivät muodostakaan minkäänlaisia lokaliteetteja, paikkoja, meidän planeettamme aurassa, vaan tunkeutuvat sen läpi ja ovat joka paikassa. Nämä taivaat olivat Buddhan ja Kristuksen taivaat. Buddhan todellinen taivas, johon hänen seuraajansa nousevat ja jossa he elävät kuoleman jälkeen, on säälin taivas, joka kohdistuu ennen kaikkea eläimiin Ja siinähan huomasimme vielä sen, että sääliä on pidettävä jonkinlaisena älyllisenä ominaisuutena samalla; se ei ole niin inhimillisesti voimakasta tunnetta, että se tuntuisi oikein persoonallisissa tunteissa yhtä voimakkaasti, kuin jokin toinen tunne, vaan se on puhdas, ylevä, aivan korkeammasta inhimillisestä Minästä lähtevä tunne, joka on kuin

hieno, kaunis soitto ihmisen sielussa. Siinä on älyä ja järkeä mukana; se on itsessään kuin mentaalinen tunne. Se on se oikea tunne, mikä meillä on oleva eläinkuntaa kohtaan. Siihen ei pidä sekoittaa sitä tunnetta, jota nimitämme semmoiseksi rakkaudeksi, joka aina samalla pohjautuu inhimilliseen tahtoon ja intohimoiseen tunteeseen. Ei pidä odottaa, että eläimet rakastaisivat intohimoisesti, vaan niitä kohtaan pitää tuntoa sääliä. Se on Buddhan opetus. Jos eläintä kohtaan tuntisi intohimoista rakkautta, kuin jotain ihmistä kohtaan, silloin muodostuisi ihmisen ja eläimen välille karmallinen side, joka tekisi mahdottomaksi ihmiselle jättää sitä eläintä. On mahdollista, että hän seuraa sitä eläinsielua; ja voi kestää kauan, ennenkuin eläimessä herää inhimillinen yksilö. Ja ihminen, joka on sitonut itsensä eläimeen sillä tavalla, on velvollinen kulkemaan sen vieressä ehkä miljoonia vuosia ja sitten saada seurata sen kehitystä pitkin matkaa ja auttaa sitä. En mene sanomaan, että luonto tuomitsee sitä asiaa ehdottoman vääräksi, koska se antaa meidän toimia tuommoisen tunteen nojalla, mutta se ei ole ole viisasta, sillä kestää niin kauan, ennen kuin saamme toverin eläimestä. Inhimillinen rakkaus eläintä kohtaan pukeutuu pikemmin muodottomaan muotoon ja tulee sääliksi.

Sentähden on niin hyvä kaikkien ihmisten muistaa, että Buddhan elämän sääntö pitää paikkansa; eläimiä kohtaan tulee tuntoa jumalallista sääliä, joka ei sido, mutta on hyvyttä tulvillaan, joka ei odota mitään, mutta palvelee ja tekee hyvää.

Kristuksen taivas, johon hän kutsuu seuraajiaan, on rakkauden taivas, ja se on toisenlainen: siinä ovat kysymyksessä kaikki rakkauden työt, avun antamiset ihmisten kesken. Siinä ei ole kylliksi jumalallinen sääli, siinä täytyy olla suuri, voimakas tahto myös mukana, inhimillinen avunannon tahto. Se on hyvin positiivinen tunne, ja siinä voi olla mukana inhimillistä intohimoa, ei mitään alhaista, vaan intohimoista ikävöimistä, tahtoa. Se ei saa olla paljasta älyllistä, sen pitää olla voimakasta tahtoa ja tunnetta, että ihminen aivan kuin yksilöityy siinä

rakkaudessa. Kun meidän sydämemme on tulvillaan rakkauden ikävää, onnen kaipuuta, silloin me voimme uhrautua, palvella toisia ihmisiä, rakastaa heitä, vaikka he eivät ehkä tiedä sitä. Me saamme unohtaa itsemme. Tämä on Kristuksen taivaassa läpikäyvä inhimillinen piirre.

Nyt kun olemme tällä tavalla tarkastaneet eri uskontojen taivaita ja myös Buddhan ja Kristuksen taivaita, niin moni teistä on varmaan tullut kysyneeksi itsekseen: miksi ei ole puhuttu mitään semmoisesta inspiratiosta, joka kuitenkin on ollut aina ihmiskunnan elämässä niin mahdolloman voimakas ja jaloihin tekoihin nostava inspiratio? Minkätähden ei ole puhuttu mitään sotilaan taivaasta? – En ole vielä edellisissä esitelmissäni puhunut mitään siitä sentähden, että tämä sotilaan taivas ei ole rajoittunut mihinkään erikoiseen vanhaan uskontoon; se on yleinen; se on kaikissa uskonnoista ollut koko ihmiskunnan historiassa. Se on yleisinhimillinen taivas. Mikä on aina ollut tämä sotilaan taivas? Me tiedämme, että eri uskonnoissa on sitä voitu kuvata hieman eri tavalla, mutta kaikissa, raakalaiskansojenkin käsityksissä ja semmoisissa uskonnoissa, joissa on sodasta puhuttu, on teroitettu: miehen jaloin kuolema on kuolla taistelussa, miekka kädessä, kuolla kunnian kentällä omaa isänmaataan, kansaansa, uskontoaan, sukulaisiaan puolustaen. Sillä mikä on psykologinen momentti sotilaan kuolemassa? Se on itsensä unohtaminen, uhrautuminen, antautuminen jonkun aatteen palvelukseen.

Muhametin ukonnossa, islamissa, on paljon puhuttu sodasta, vaikka sillä voi olla okkultisempikin merkitys. Kaikki muhamettilaiset ovat kuitenkin käsittäneet, että se tarkoittaa pyhää sotaa islamin puolesta barbaaraja vastaan. Ja Muhametin uskonnoissa on sanottu, että kun sotilas puolustaessaan tätä pyhää uskontoa, kaatuu taistelukentällä, niin hänen sielunsa lähtee suoraa päätä paratiisiin kentälle, jossa hänet ottavat vastaan mitä ihanimmat olennot, ja mitä suurimmat nautinnot odottavat häntä.

Muinaisessa Intiassa Manun laissa teroitettiin sääntöjä, miten sotilaan on meneteltävä eri tilanteissa. Siinä sanotaan mm., ettei koskaan saa hyökätä vihollisen kimppuun, joka on aseeton, sillä vihollista ei saa aseettomana voittaa. Sotilaan pitää olla täynnä sitä tunnelmaa, että hänen toimensa ja työnsä on yhtä pyhää kuin jokin toinen työ; hänen pitää unohtaa itsensä, antaa elämänsä alttiiksi; silloin se on oikeaa ja jaloa. Jos me jossakin uskonnossa olemme huomanneet, että tällainen alkuperäinen jalous on unohdettu, niin se on juutalaisten uskonnossa. Kun luemme Vanhaa Testamenttia, niin huomaamme, että siinä pidetään voittoa kaikkein tärkeimpänä, ja sen saavuttamiseksi saa hyökätä vihollisen kimppuun milloin tahansa.

Sotilaan taivas on, sentähden joka uskonnossa ollut olemassa, ja se on hyvin kaunis ja ihana. Kun sotilas kuoli taistelukentällä, hän ikäänkuin leijaili ylös taivaisiin. Jos hän oli hyvin kiinni itse taistelussa, jos hänen persoonallinen intohimonsa oli mukana, silloin hän vähäksi aikaa jäi maan piiriin jatkamaan taistelua. Sentähden on joka sodassa yläpuolella kuolleitten joukot taistelleet toisiaan vastaan; vainajat ovat jatkaneet taistelua. Ne vainajat, jotka olivat kokonaan unohtaneet itsensä ja taistelleet ainoastaan suuresta velvollisuuden tunteesta, inspiratiosta, he eivät kuoltuaan jääneet taistelemaan, vaan menivät suoraan siihen taivaaseen, johon sitten toisetkin vainajat nousivat; siihen taivaaseen, joka antoi heille merkillistä suurta nautinnon tunnetta. Sentähden on sotilaan taivasta kuvattu vähän aistilliseksi. Sillä on tahdottu teroittaa sitä seikkaa, että niin suuret kuin sotilaan käsitykset olivat, kun hän kuoli taistelussa, yhtä suuret olivat hänen onnen ja nautinnon tunteensa taivaassa. Siellä avautui hänelle aivan satumaisia mahdollisuuksia onneen ja nautintoon.

Näitä sotilaan taivaita on siis ollut kaikissa uskonnoissa, ja niistä on vielä tänä päivänä osa jäljellä, vaikka ne ovat näiden toisten vanhojen uskontojen suojassa. Sillä jos me kysymme: onko Buddhan ja Kristuksen taivaassa sotilaan taivasta – niin

meidän täytyy sanoa: ei ole. Ainoastaan pseudobuddhalaisessa ja pseudokristillisessä taivaassa on, mutta ei heidän todellisissa taivaissaan. Eikö siis kukaan sotamies, niin jalo, kuin hän saattaa olla, voi tulla Buddhan ja Kristuksen taivaaseen? Kyllä, mutta se on aivan yksilöllistä laatua; se riippuu hänen omasta sielustaan. Sota, joka voi kehittää ihmisissä kaikenlaista alemmaa tunne-elämää, voi muutamissa ihmisissä, jaloissa sieluissa herättää suorastaan kauhua, kammoa. He voivat tuntea sisässään, olivat he vaikka kenraaleja tai yksinkertaisia sotamiehiä, että sota on kamalaa. Ja he tuntevat suurta sääliä niitä kohtaan, jotka saavat sodan takia kärsiä, esimerkiksi omaisia kohtaan, jotka jäävät kotiin tuskaa näkemään ja kieltäytymään kaikesta. Myöskin he voivat tuntea sanomatonta sääliä sekä omia tovereitaan kohtaan että ns. vihollisia kohtaan, jotka niin järjettömästi tappavat toisiaan. Semmoisille, jotka näin tuntevat ja jotka jo ovat kasvaneet sielussaan pois kaikesta sodasta, aukenee joko Buddhan tai Kristuksen taivas. Jos he ovat säälineet erikoisesti eläimiä, niin Buddhan taivas aukenee, tai jos ihmisiä, niin Kristuksen taivas, ja he saavat heti tehdä työtä toisella puolen.

Tämä riippuu, kokonaan yksilöistä. On yksilöitä, jotka nousevat Buddhan ja Kristuksen taivaisiin, mutta sotajoukot eivät ole kypsiä niihin; ne kulkevat noihin vanhojen uskontojen taivaisiin, joissa he sitten toisten sotajoukkojen kanssa muodostavat tuommoisen inspiration ihmiskunnan keskelle. Tämä on hyvin voimakas inspiratio; se on aina innostanut runoilijoita ylistämään sotaa ja kuolemaa taistelukentällä kauneimmaksi kuolemaksi. Sentähden meidän ei tarvitse ihmetellä, että sillä on ihmisten mielikuvituksessa niin suuri siveellinen voima. Koko kansa nousee kuin korkeammalle henkiselle tasolle, kun kuulutetaan; „nyt vihollinen hyökkää maahan!“ Kansa herää silloin kuin unesta ja nousee korkealle siveellisesti. Niin suuri voimakas vaikutus on näillä miljoonia vuosia vanhoilla taivailla.

Meidän täytyykin kysyä, kun tänään tutkimme asiaa vähän enemmän esoteeriselta kannalta: mikä on oikein tämä meidän elämämme tällä tähdellä? Ovatko kaikki nuo tuommoiset uskonnot sattuman varassa? Kun Salainen Veljeskunta lähettää tänne maailmaan jonkun opetuslapsen perustamaan uuden uskonnon, niin tapahtuuko se hieman umpimähkään, sattuman varassa, vai onko siinä järjestelmää? Tähän tekisi mieleni vastata: Salainen Veljeskunta, mikäli se on kokoonpantu Mestareista ja korkeista vihityistä, ei kyllä omin voimin kykene systemaattisesti järjestämään koko ihmiskunnan kehitystä, ei luomaan sille kehitysjärjestelmää; se on palvelijan asemassa. Kaikki Mestarit ovat ihmisten palvelijoita ja auttajia. Se suunnitelma ja järjestelmä, mikä on kaiken takana, on tietysti lähtenyt paljon korkeammalta taholta; se on jumalallinen suunnitelma, joka on Logoksen tajunnasta ja joka on siis toteutuneena olemassa näkymättömässä maailmassa, hengen maailmassa. Se etsii vain ilmausta, ja koko tämä meidän aurinkokuntamme on juuri tämän suunnitelman ilmaus. Kaikki ne voimat, mitkä löytyvät tässä, ovat niitä, jotka panevat toimeen tämän suunnitelman. Sentähden semmoinen salatietelijäkokelas, ajattelija, filosofi, joka on tutkinut astrologiaa ja tullut sen pätevydestä vakuutetuksi, katselee tätä suunnitelmaa kyllä systemaattisena kokonaisuutena ja näkee, kuinka tähtiin on piirrettyä ihmiskunnan kohtalot edeltä käsin ainakin suurin piirtein, ja hän osaa lukea vähän tähdistä siitä suunnitelmasta.

Sentähden me voimme sanoa, ettei Salainen Veljeskunta suinkaan ole yläpuolella kosmoksen järjestystä tai astrologista systeemiä, vaan se on sen palveluksessa. Salainen Veljeskunta toteuttaa sitä suunnitelmaa, joka virtaa eri tähtien kautta tähän meidän maapalloomme. Ja jos tahdomme tätä asiaa hieman konkreettisemmin ymmärtää, niin sanomme: eri planeetoissa tässä meidän aurinkokunnassamme on erilaisia eläviä luonnonvaltakuntia, erilaisia ihmiskuntia, joilla on kullakin oma tehtävänsä, oma kosminen inspirationsa. Ne ovat tavallaan

samassa asemassa, kuin me. Niinkuin me otamme vastaan vaikutuksia kaikilta planeetoilta, niin samoin tekevät niidenkin ihmiskunnat. Kunkin planeetan ihmiskunnalla on oma kosminen tehtävänsä, oma läksynsä opittavana, oma koulunsa käytävänä. Sen lisäksi niiden on otettava osaa toisten planeettojen läksyihin niin paljon kuin ovat tilaisuudessa.

Meidän maapallomme on erikoisesti siinä asemassa ja sen ihmiskunnan kehitystehtävä on sen henkinen, että se ottaa voimakkaasti vastaan vaikutuksia kaikista toisista maailmoista, toisilta planeetoilta, voimakkaammin kuin muualla. Meidän tehtävämme on olla kuin linssinä, semmoisena lasina, joka kokoo auringon säteitä yhteen pisteeseen. Me olemme kuin magneetti, joka vetää vaikutuksia puoleensa toisilta tähdiltä enemmän kuin toiset planeetat. Tämän ihmiskunnan erikoinen koulu on monipuolisempi, monivivahteisempi ja raskaampi kuin toisten. Tätä planeettaa on nimitetty murheen laaksoksi sentähden, että elämä on täällä raskaampaa kuin muualla, sillä kehitys on täällä monipuolisempi. Tämän planeetan ihmiskunta voi saavuttaa lyhyemmässä ajassa suurempia korkeuksia kuin muualla on mahdollista; sentähden myöskin täällä kärsimykset ja tuskat ovat suurempia.

Te ymmärrätte tämän asian paremmin, jos muistutamme mieliimme, mitä teosofia kertoo tästä. Tällä meidän tähdellämme on Salainen Veljeskunta, joka muodostaa salaisen kehityskoulun meidän ihmiskunnallemme. Sen jäsenet valvovat meidän kehitystämme korkeamman suunnitelman mukaan, mutta se muodostaa samalla koulun planeettamme ihmisille. Siten meillä, jos emme tahdo kulkea aivan kuin virran mukana, vaan heräämme totuuden etsijöiksi, ihmisiksi, jotka tahtovat päästä totuuden tietoon, on tuo mahdollisuus; me voimme pyytää pääsyä tuohon salaiseen kouluun, yliopistoon. Tämä ei ole ainoastaan meidän tähtemme erikoisominaisuus, vaan toisillakin planeetoilla on omat salaiset koulunsa. Ja koska meidän maapallomme on tuossa erikoisasemassa, että se vetää magneettina puoleensa

toisten tähtien vaikutusta suuremmassa mitassa, niin meidän salainen koulumme tällä planeetalla on läheisessä yhteydessä eri koulujen kanssa toisilla planeetoilla; se on aina vuorovaikutuksessa niiden kanssa. Ja meidän ihmiskuntamme salaisessa koulussa on sentähden aivan kuin luokkia eli osastoja, jotka ovat toisten planeettojen salaisten koulujen vaikutuksen alaisia. Mehän tiedämme, että muilla kouluilla ei ole varsinaisia, suoranaisia edustajia eli opettajia tällä meidän tähdellämme, kuin Venus-planeetan koululla, sillä sieltä tulivat ne korkeat olennot, jotka perustivat tänne meidän salaisen koulumme, jossa he itse ovat kuin korkeimpia professoreja. Toisista planeetoista meillä ei ole tämmöisiä varsinaisia opettajia. Jos niillä on edustajia täällä, niin he eivät ole itsenäisiä, kuten Venuksesta tänne muuttaneet, vaan ne ovat ensin näiden Venus-olentojen alaisia, ja sitten ovat vielä yhtämittäisessä vuorovaikutuksessa oman planeettansa kanssa. Venus-olennot sitä vastoin ovat aivan itsenäisiä; he eivät ole tilivelvollisia Venukselle, vaan ainoastaan Logokselle, jota vastoin toisten planeettojen edustajat toimivat omien koulujensa ohjeitten mukaan. Tämä on erikoisuus meidän planeetallamme.

Nyt me voimme ymmärtää paremmin ihmiskunnan kehitystä tällä tähdellä, jos otamme huomioon, että yksi tärkeimpiä kouluja, mitä ihmiskunnalla on ollut näihin aikoihin saakka, on Mars-planeetan koulu. Mikä se on? Se on juuri muun muassa sotamiehen koulu, miekan koulu, ja sen inspiratio on tuo, josta äsken oli puhetta: unohda oma henkesi ja elämäsi, älä ollenkaan muista itseäsi! – Tätä ei voida opettaa ihmisille ei Mars-planeetalla eikä tällä meidän pallollamme muuten, kuin miekan avulla. Väkivalta, tappaminen on se, joka opettaa ihmisille oman henkensä uhraamista. Ja muistakaamme nyt: Mars-koulu ei ole näytellyt osaansa loppuun, ennen kuin me kaikki ihmiset olemme oppineet olemaan panematta arvoa omalle hengellemme, että voimme sen uhrata millä hetkellä tahansa. Emme saa pitää siitä kiinni epäjalolla tavalla, itsekkäällä tavalla. Me emme saa ajatella, että me olemme se napa, minkä ympäri

kaikki pyörii. Meidän täytyy oppia tuntemaan koko olemuksessamme, että meidän oma persoonallinen olemisemme on ehkä mitätön kosmillisesti katsoen. Se voi olla tärkeä meille, mutta me emme ole yksin maailmankaikkeudessa, me olemme siinä niin pieni atoomi, että olisi naurettavaa, jos me voisimme merkitä enemmän kuin joku toinen siinä. Sentähden meidän pitää oppia se Marsin läksy, että annamme oman henkemme alttiiksi. Ja sen me olemme oppineet silloin vasta, kun osaamme antaa henkemme Kristukselle samalla tavalla, kuin tähän saakka Marsille. Tähän saakka ovat kaikki ymmärtäneet, kuinka jaloa on kaatua taistelussa; nyt pitää ihmiskunnan oppia ymmärtämään: me emme pääse sodan siveellisestä merkityksestä vapaaksi, ennenkuin yhtä suurella innolla uhraamme henkemme Kristuksen uuden elämän puolesta, ei niin, että Kristuksen nimessä tapamme toisia, vaan sillä tavalla, että juuri kieltäydymme kaikkea verta vuodattamasta Kristuksen takia, että osaamme elää hänen käskyjensä mukaan yhtä intensiivisesti, kuin ennen saatoimme elää sotainnostuksesta. Kun opimme uhrautumaan totuuden puolesta, silloin on Marsin suuri läksy opittu. Se on ihmeellinen salainen koulu, tuo Marsin koulu, suurenmoinen siveellinen koulu, ja sen vaikutus on Marsin välityksellä mahdottoman voimakas meidän maahamme.

Mutta tämä Marsin koulu ei voi ainiaaksi jäädä meidän ihmiskuntamme kehitykseen. Miksi ei? Sentähden, että siihen kouluun aina liittyy ainoastaan alempi osa ihmisen järjestä. Ihmisen järki voittaa Marsin. Mars edustaa salaisesti alempaa ymmärrystä. Sen vastakohtana on Merkurius, joka edustaa korkeampaa järkeä, tieteellistä ajattelua. Siitä saakka, kun tulimme ihmisiksi, kun, niinkuin sanotaan salatieteellisissä kirjoissa, järjen pojat, manasaputrat, ruumistuiivat täällä, siitä saakka me ihmiset olemme saaneet korkeamman järjen, joka kehittyy ja kasvaa ja voi oppia ajattelemaan aivan uudella, persoonattomalla tavalla. Sekin on Merkuriuksen vaikutusta, kun meidän korkeammat minämme ruumistuiivat. Ja tässä

korkeamman Minän järjessä on sääli etualalla. Sentähden me sanomme, että jos esimerkiksi Manu, Mooses ja Muhamet ovat sangen suuressa määrin edustaneet Marsin koulua, niin taas Buddha on tyypillisesti edustanut Merkurius-koulun vaikutusta, sillä hän nosti älyn huippuunsa. Hän oli älykkäin olento, mitä maan päällä on ollut, viisain, puhtain ajattelija, ja hänen sydämensä oli täynnä sääliä, joka seuraa juuri tuota korkeampaa ajatuskykyä. Mutta itse asiassa Buddha edustaa vielä toistakin koulua, vielä korkeampaa koulua. Hän edustaa sitä koulua, jonka vaikutus hyvin vähän vielä näkyy täällä, nimittäin Uranus-koulua, nerollisen ajatuskyvyn koulua. Siinä koulussa ovat ihmiset yhtämittäisessä inspiratiossa, aina tulee heille neroneimauksia. Siinä on järki kehittynyt niin laajaksi, avaraksi, ettei tavallisen ihmisen järki voi sen filosofoimista seurata. Buddha oli sen koulun kanssa läheisessä yhteydessä, ja hän saikin edustaa sen vaikutusta, ja yhä vieläkin edustaa sitä ja suuremmassa mitassa.

Tällaisia kouluja on muiltakin, mutta Venus-koulu on varsinaisesti edustettuna täällä. Sehän on kaiken tieteellisen työn ja toiminnan takana; se inspiroi sitä ja samalla kaikkea järjestelmällistä kehitystä. Venus-koulussa, meidän salaisessa yliopistossamme tämän maan päällä, on kaikki järjestetty luokittain, systemaattisesti, ei niin, ettei yksilö voisi kulkea hieman eri tavalla, mutta suurin piirtein ihmisten pitää henkisesti kehittyä luokittain, hankkia määrättyjä tietoja määrättyssä järjestyksessä. Tätä me ymmärrämme mysterionimellä. Tämä Venus-koulu antaa leimansa koko meidän ihmiskuntamme kehitykselle. Kun toiset koulut opettavat läksynsä meille, niin se tapahtuu Venus-koulun välittämänä. Meillä on semmoinen koulu, kuin Jupiterin koulu, jonka vaikutus näkyy täällä meidän planeetallamme semmoisessa, jota voisimme sanoa hyväksi, valkoiseksi magiaksi. Mutta tämän saman asian ulkonainen, alempi puoli, ikäänkuin irvikuva siitä, on sitten kaikki kirkollinen järjestö- ja pappisvalta ja mikä siihen vivahtaa. Se on kuin yöpuoli Jupiter-koulun vaikutuksesta, ja sentähden siinä voi

joskus näkyä ja päästä läpi vaikutus eräästä toisesta koulusta, joka on mitä salaperäisin. Se on Saturnus-koulu, joka näkyy siinä, jota voimme nimittää mustaksi magiaksi.

Näitä asioita ei tietysti voi laajalti puhua; täytyy rajoittua suuriin ääriivivoihin. Mutta täytyy vielä mainita eräs koulu, joka on niin ikään sängen vähän vielä tilaisuudessa vaikuttamaan, mutta joka vaikuttaa erinäisiin yksilöihin. Se on Neptunuksen koulu, ja sitä edustaa varsinaisesti meidän Venus-koulussamme äärettömän korkeat vihityt. Sen vaikutus koskee suorastaan meidän tunneluontoamme. Se on itseasiassa koulu, jonka pitää tulla vaikuttamaan kaikista enimmäin meidän ihmiskuntamme kehityksessä, sillä meidän ihmiskuntamme on tunne-ihmiskuntaa. Meissä on todellista, jonka jokainen ihminen tietää, se, minkä me tunnemme, aivan kuten Schiller sanoo: „sinun omaasi on ainoastaan se, mitä tunnet; mitä ajattelet, on toisten.“ Se, mitä me todellisesti olemme ihmisinä, se on meidän tunne-elämämme. Sentähden on ihmisten perussävel ja sisin tunnusmerkki tunne-elämä. Mehän niinkuin Salaisessa Opissa sanotaan, elämme semmoisessa manvantarassa, joka kehittää neljättä prinsiippiä. Meillä oli ensin saturnus-, sitten aurinko-, sitten kuu- ja nyt maamanvantara. Tämä nykyinen kehittää meissä neljättä prinsiippiä, kaamaa, himoa, tunnetta. Se on koko ihmiskunnan probleemi; sitä me olemme täällä ratkaisemassa. Meidän on ratkaistava, mitä osaamme tunteistamme tehdä, mitä meistä tulee. Sentähden sanotaan, että meidän maapallomme ihmiskunta on täällä oppimassa rakkautta, sillä rakkaus on samalla jotain, joka tuntuu meissä. Jos se on tavallista himoa, se tuntuu, mutta se ei ole vielä rakkautta. Rakkaus on meissä silloin, kun koko meidän tunne-elämämme on puhdasta inhimillistä rakkautta, kuten Jeesuksessa Kristuksessa.

Tämä planeetta, salainen koulu muualla täällä aurinkokunnassa, joka ratkaisee juuri tätä probleemia, on Neptunuksen koulu. Varsinaisesti on ollut yksi suuri olento tällä meidän tähdellämme, Jeesus Kristus, joka välittömästi saattoi

tuoda esille Neptunuksen vaikutusta, antaa semmoisen elämän ohjeen, joka tekee meistä rakastavia olentoja. Hän saattoi näyttää meille, mitä inhimillis-jumalallinen rakkaus on. Jeesus Kristus toi Neptunuksen koulun tulokset meidän eteemme nähtäväksi, sentähden me voimme sanoa, että syvimmin katsoen me kaikki kuljemme Neptunuksen koulua. Neptunuksen ihmiskunta on ratkaissut sen probleemin, jonka alussa me vasta olemme. Me emme osaa vielä, muuta kuin aivan erikoissa tilanteissa ottaa vastaan aivan puhdasta vaikutusta Neptunuksesta tai toisin sanoen Jeesukselta Kristukselta. Ellei hän olisi täällä meitä auttamassa, ellei hän välittäisi tätä kaikista korkeinta rakkautta, emme voisi sitä ottaa ollenkaan vastaan. Hänen avullaan voimme ruveta kulkemaan Venuksen koulussa, jota myös nimitetään Melkisedekin kouluksi, sillä tavalla, että heti alussa otamme vastaan Kristuksen välityksellä Neptunuksen koulun mahdolloman korkean inspiration. Mutta sillä tietysti on omat vaaransa, kuten kaikilla näillä planeettakouluilla ja niiden vaikutuksilla. Samalla kun ne vaikuttavat hyvää, herättävät ne myös vastaavaa pahaa, joten ihmisten tehtäväksi, jokaisen yksilön tehtäväksi jää saada silmänsä auki sekä oikealle kasvulle että rikkaruohoille. Meidän silmämme täytyy mennä auki, että osaamme erottaa hyvän ja pahan, voittaa kaikki paha itsessämme ja valikoida hyvä. Meidän varsinainen koulumme täällä maan päällä on sentähden suurien ponnistusten koulu, melkein ylivoimaisten ponnistusten koulu. Ne olisivat hyvinkin ylivoimaisia, ellei Kristus olisi tuonut tänne aivan erikoisen jumalallisen inspiration, rakkauden inspiration, joka voi ihmistä nostaa ja viedä eteenpäin.